

Moderen. Han kunde ligesom ikke finde sig tilrette i den Forestilling, at hun boede her i Byen, ovenikøbet i hans umiddelbare Nærhed, maa-ske ikke tusinde Skridt herfra! — —

„Maa jeg gøre dig et Spørgsmaal?“ begyndte Ivan efter et Øjebliks Ophold, — hans Stemme lød helt klynkende.

„Værs' artig!“

„Sig mig . . . vilde det . . . kunde det . . . jeg mener, vilde det være dig ganske umuligt at gøre en Tilnærmelse til Oberst Bjerregrav?“

Per vendte langsomt Hovedet om imod ham. Han vidste i første Øjeblik ikke, om han skulde give sig til at le eller blive vred. Han valgte det første.

„Hør, lille Børn!“ sagde han, idet han atter vendte sig mod Spejlet. „Jeg tror, det gamle Skøvl har gjort jer kulrede! Dersom han har bildt jer ind, at vi ikke kan undvære hans Assistance, saa kan I hilse ham fra mig og sige, at han kan — noksagt. Bliv bare ikke nervøse! Naar Bæstet bjæffer, er det, fordi han ikke tør bide.“

„Jeg giver dig — paa en Maade — naturligvis ganske Ret,“ svarede Ivan. „Det er selvfølgelig — i en vis Forstand — ganske sindssvagt at tillægge hans Tilslutning — i hvert Fald nogen afgørende Betydning. Men — paa den anden Side — naar nu vore kære Medstiftere ikke kan bringes bort fra den Ide, at netop han er uundværlig; og naar han selv har erklæret sig villig til — paa visse Betingelser — at støtte Foretagendet, saa — —“

„Hvad saa?“

„Saa . . . jeg mener . . . saa,“ gentog Ivan og vred sig som i Mavekrampe, „saa vilde det jo unæg-